

ЕКСКЛУЗИВНО

ТЈЕРИ МЕЈСАН, ЈЕДАН ОД НАЈПОЗНАТИЈИХ СВЕТСКИХ ГЕОПОЛИТИЧКИХ АНАЛИТИЧАРА И ОСНИВАЧ МРЕЖЕ „ВОЛТЕР“, ГОВОРИ ЗА ГЕОПОЛИТИКУ

PHOTO: VOLTARENET.ORG/SIPA PRESS

Српска влада не

разуме ову нашу епоху

Разговор водио: Слободан Ерић

Тјери Мејсан је права адреса где ћете моћи да се информишете о стању у Сирији. Не само зато што Мејсан последњих година живи у Сирији, него што је и један од најбољих познавалаца сложених односа у арапском свету, као и скривених веза западних обавештајних структура са државама на Блиском истоку. Оснивач је и аналитичар утицајне мреже „Волтер“, а светску славу је стекао са књигом „Велика лаж“, која је прва дове-

ла у сумњу званичну верзију терористичког напада на Куле близнакиње. У претходном интервјуу за Геополитику Мејсан је рекао: „Идеја да су један фанатик из неке пећине у Авганистану и двадесеторо појединаца, наоружани ножевима, могли да униште Светски трговински центар и да ударе на Пентагон пре него што је најмоћнија војска на свету успела да реагује, није достојна чак ни једног стрипа“. Геополитика има задовољство да на својим страницама поново угости Тјерија Мејсана – врсног геополитичког аналитичара и пријатеља српског народа.

Поштовани господине Мејсан, молимо Вас да за читаоце Геополитике у кратком објасните шта се тренутно догађа у Сирији, пошто се праћењем великих телевизијских мрежа и саопштења Сиријске опсерваторије за људска права из Лондона заиста не може стећи увид у реално стање у овој ратом захваћеној земљи. Чини се да након руске иницијативе о уклањању хемијског оружја, којим је торпедован план за америчко-НАТО интервенцију, дувају повољнији ветрови за председника Асада, сиријску армију и све патриотске снаге које бране Сирију...

– Државе чланице НАТО-а и Савет за кооперацију у Заливу сматрају да су се Сирији пре три године побунили против своје владе, имитирајући земље Северне Африке. Те побуне су познате под именом „арапско пролеће“. Влада, или, боље рећи, „режим“, што звучи презривије, одговорио је насиљем и бруталношћу. Репресија је од 2011. године наводно донела 130 000 жртава. Ову верзију подупиру и Сиријска опсерваторија за људска права, која објављује број мртвих.

Реалност је сасвим другачија. За време атентата 11. септембра, САД су одлучиле да униште поједине земље, међу којима су Либија и Сирија. Ову одлуку је открио бивши врховни командант НАТО-а, генерал Весли Кларк, који се томе противио. После пада Ирака, 2003. године, Конгрес је усвојио „Закон о одговорности за Сирију“ који овлашћује председника САД да поведе рат против Сирије без консултације Парламента; 2005. године САД су искористиле убиство Рафика Харирија како би оптужиле Башара Асада да га је наручио и основале су специјалан суд за Либан како би га осудиле и ушле у рат против његове државе. Ова оптужба је

Од августа-септембра 2013. године и кризе хемијског оружја, САД су признале да неће успети да оборе сиријски режим. Прекинуле су испоруку оружја тако да страни џихадисти могу да рачунају само на Израел и Саудијску Арабију. Башарова војска поново преузима своје територије, оружане банде су у расулу, сем на северу земље

на север Сирије. Овај агресорски рат коштао је Сирију 130 000 живота. Од августа-септембра 2013. године и кризе хемијског оружја, САД су признале да неће успети да оборе сиријски режим. Прекинули су испоруку оружја тако да страни џихадисти могу да рачунају само на Израел и Саудијску Арабију. Башарова војска поново преузима своје територије, оружане банде су у расулу сем на северу земље.

У којој мери се пораз Сиријске слободне армије, који је подржавао Запад, одразио на стање на фронту? Како је стање код Алепа и на другим „фронтима“? Ко финансира и подржава Ал Нусру, Ал Каиду и друге исламистичке екстремистичке групе? Да ли су радикални исламисти, иако не много популарни, ипак само друга колона, која за рачун Запада напада Сирију?

– На почетку, НАТО је изабрао рат четврте генерације. То значи да је сиријски народ био поплављен лажним информацијама, како би поверовао да се цела земља побунила и да је револуција тријумфовала и да тако прихвати неминовну промену режима. Улога наоружаних група се састојала у томе да организују симболичне акције против државе – на пример, против статуа Хафеза Асада, оснивача модерне Сирије – као и терористичке акције које би уплашиле становнике и спречиле их да интервенишу. Све те наоружане групе су контролисали официри НАТО-а, али није постојала централна команда како би се добио утисак да се радило о генерализованој побуни, а не о рату између два фронта. Све те групе, које међусобно нису биле повезане, носиле су заједничку етикету Слободне Сиријске Војске (ССЛ). Знак препознавања им је била заједничка застава, зелено-бело-цр-

на, која је некада била званична, за време француског мандата између два светска рата, или, боље рећи: била је то застава колонијалне окупације.

Када су Западњаци одлучили да промене стратегију у јулу 2012. године, покушали су да уједине све те наоружане групе под једном јединственом командом. У томе нису успели због велике конкуренције међу спонзорима: Турске, Катара и Саудијске Арабије.

Још од почетка, једине војне снаге које су биле ефикасне на терену су били џихадисти Ал Каиде. У првом делу рата, они су били предводници Слободне Сиријске Војске, али су се потом раздвојили када су их САД прогласиле терористима. Данас се углавном деле на Исламски Фронт, који финансира Саудијска Арабија, Фронт Ал Носра, који финансира Катар, и Исламски Емират Ирака и Леванта, који финансира НАТО преко Турске. Конкуренција толико велика да се ове три групације много више масакрирају међусобно, него што се боре против сиријске државе.

Да ли нам управо због злонамерног и селективног извештавања глобалних медија можете рећи ко је извршио напад гасом сарином на недужне грађане и децу? Одакле из Србије, где постоји искуство масакра у Рачку на Косову, убијању грађана Сарајева у улици Васке Мискина и пијаци Маркале, за које су без икаквих доказа оптужени Срби, ово је личило на већ раније виђен рукопис „менаџмента покоља“. Да ли те крваво режиране представе, које су служиле за манипуласње јавног мњења и као повод за војне интервенције у бившој Југославији, и другим кризним тачкама у свету, полако исцрпљују своје капацитете, односно, да ли се данас људи у свету теже него раније могу преварити?

– Напад гасом сарином у Дамаску није био први напад. Било их је више пре њега због којих се Сирија узалуд обраћала Савету безбедности. По мишљењу опозиције у изгнанству, сиријска власт је неколико дана бомбардовала тај део Дамаска да би на крају убила становнике гасом. Председник Обама је сматрао да је тај напад прекршио сваку меру и запретио је уништењем Дамаска. Француски председник Оланд је учинио то исто. Међутим, по предлогу Русије, Сирија је приступила Конвенцији против хемијског наоружања и уступила је све своје залихе Организацији за забрану хемијског оружја. Дамаск на крају није био бомбардован.

Технолошки институт Масачусетса је објавио извештај који доказује да хемијске ракете којима је погођен Дамаск имају домет мањи од 2 километра. Међутим, како показују мапе које је објавила сама Бела

њачко мњење је поверовало у њу, али Дамаск није био бомбардован јер је Русија то спречила груписањем своје флоте на сиријским обалама. Тако да је Пентагон могао да уништи град гађајући га само са Црвеног мора, изнад Јордана и Саудијске Арабије, што би испровоцирало велики регионални рат. Истину смо сазнали тек сада, тј. шест месеци касније.

Морамо још да Вас питамо за положај хришћана у Сирији. Стигле су вести да су исламисти из Ал Нусре заузели и опљачкали Малулу, древно хришћанско светилиште и да су неке монахиње киднаповане.

– Како би раскрварио Сирију, НАТО је прибегло и сиријским колаборационистима и страним ратницима. За време другог дела рата, тј. после прве конференције у Женеви у јуну 2012. године, били смо сведоци огромног прилива Контра-

ни. Мучили су хришћане само зато што нису хтели да се одрекну своје вере.

Ви веома пажљиво и прецизно пратите стање у региону и на Блиском истоку. Како оцењујете ситуацију у Египту? Да ли се Египат, по Вама, консолидовао након одлучних корака које је предузео војни врх? Да ли је то први озбиљан пораз који су претрпели планери арапских револуција, и како објаснити једном просечно образованом човеку зашто САД могу да подржавају једну такву радикалну исламистичку групацију као што су Муслиманска Браћа?

– Израз „арапско пролеће“ је у ствари новинарска узречица којом описују догађаје које не разумеју, који се дешавају истовремено у врло различитим државама у којима се говори исти језик, арапски. То је такође и средство пропаганде како би агресорски ратови прошли као револуције.

Стејт департамент, у страху због замене Хоснија Мубарака, одлучио је да га сам свргне са власти и тако изабере следећу владу себи по вољи. Тако је спекулишући храном организовао глад 2008. године. Основао је екипу како би осигурао замену око Муслиманске Браће. И сачекао да котао закипи.

Када је побуна почела, Стејт департамент је послао амбасадора Френка Виснера – истог оног човека који је организовао међународно признавање независности Косова – како би наредио Мубараку да да оставку. Што је он и учинио. Затим је Стејт департамент организовао изборе захваљујући којима су Муслиманска Браћа поставила за председника Муамеда Морсија, који има египатско и америчко држављанство, са мање од 20% добијених гласова. Чим је добио власт, Морси је отворио економију америчким транснационалним компанијама и најавио приватизацију Суецког канала. Такође је наметнуо исламистички устав. Народ се онда поново побунио. Овог пута се није радило само о неким деловима Каира као први пут. Овог пута се дигао цео народ, у целој земљи, сем оне петине која је гласала за њега. Војска је преузела власт и ставила у затвор вође Муслиманске Браће. Сада знамо да су преговарали о размештању палестинског народа из Газе у Египат.

У арапском свету, Хилари Клинтон се ослањала на Муслиманску Браћу. Ову тајну организацију, која је настала у Египту са циљем да се бори против британског колонијализма, у ствари је одувек контролисала британска тајна служба МИ6,

и данас има своје међународно седиште у Лондону. Пошто је током осамдесет година покушавала више пута да организује државне ударе у разним земљама, дошла је на власт у Либији уз помоћ НАТО-а, и у Тунису и Египту захваљујући изборима. Ова организација такође учествује у владама Марока и Палестине. Такође пружа политички облик контрашима у Сирији. Турска јој свуда даје савете што се тиче међународних односа, Катар их финансира преко „Ексон Мобила“, тј. Рокфелерових. Имају своје сопствене телевизијске канале, а њихов главни проповедник је Кадарави који је и „духовни саветник“

катарске телевизије Ал Џазире. Братство намеће секташки ислам који је насилан према женама и који убија хомосексуалце. Зауврат тврде да Израел није тај који је непријатељски настројен према Арапима, већ Иран. И такође отварају тржиште америчким транснационалним компанијама.

Две и по године су сви веровали да ће Муслиманска Браћа завладати целокупним арапским светом. А данас су их Западнаци потпуно напустили. Нигде нису успели да добију масовну народну подршку. Највише што су успели је 20% на избору у Египту.

ФОТО: VOLTARENET.ORG/SIPA PRESS

Када је побуна почела, Стејт департамент је послао амбасадора Френка Виснера – истог оног човека који је организовао међународно признавање независности Косова – како би наредио Мубараку да да оставку. Што је он и учинио. Затим је Стејт департамент организовао изборе захваљујући којима су Муслиманска Браћа поставила за председника Муамеда Морсија, који има египатско и америчко држављанство, са мање од 20% добијених гласова. Чим је добио власт, Морси је отворио економију америчким транснационалним компанијама и најавио приватизацију Суецког канала

Лаж о тровању гасом сарином је добро функционисала, али није остварила свој циљ. Западноачко мњење је поверовало у њу, али Дамаск није био бомбардован јер је Русија то спречила груписањем своје флоте на сиријским обалама. Тако да је Пентагон могао да уништи град гађајући га само са Црвеног мора, изнад Јордана и Саудијске Арабије, што би испровоцирало велики регионални рат. Истину смо сазнали тек сада, тј. шест месеци касније

кућа, тај домет је мањи од онога који је потребан за продор до циља у односу на позицију сиријске војске. Или, другачије речено: немогуће је да је сиријска војска испалила те ракете.

Та анализа потврђује и руске сателитске извештаје по којима су испале две ракете од стране Контраша на њиховој сопственој зони. Она потврђује и признање једног човека који је признао да је ракете донео из турске војне базе до Дамаска, које је три дана касније пренела сиријска телевизија. То такође потврђује изјаве алавитских породица из Латакије које су тврдили да су препознале своју децу отету од стране Контраша међу сликама жртава.

Ова афера не треба да вас изненађује, пошто сте ви доживели исту врсту агресије, од стране истих сила. Она данас функционише исто тако добро као и у прошлости. Међутим, лажи имају ограничен рок трајања. Ова лаж је добро функционисала, али није остварила свој циљ. Запад-

ша. Ради се о рату никарагванског типа, али са рекордним бројем плаћеника. Тренутно их има 120 000 из 83 државе који се у Сирији боре против власти. Сви тврде да су вехабисти, тј. чланови фундаменталистичке секте која влада у Саудијској Арабији, Катару и Емирату Шарџа. Већина њих тврди да су такфиристи, тј. „чисти“. Они на смрт осуђују „отпаднике“ и „невернике“.

У то име, за време својих демонстрација скандирају: „Алавите у гробове! Хришћане у Либан!“ За три године, масакрирали су више десетина хиљада алавита и хришћана. Такође су приморали више стотина хиљада хришћана да беже и напусте своја огњишта.

Пошто је крај рата близу, наоружане групе покушавају да се освете због свог пораза спектакуларним операцијама. Тако су напали хришћански град Малулу, у којој се још увек говори Христовим језиком, арамејским. Тамо су починили ужасне злочине који ће остати упамће-

Молимо Вас да нам са Ваше блиско-источне осматрачнице објасните једно изненађујуће пријатељство између власти Србије и Уједињених Арапских Емирата. Принц Мохамед бин Зајед ел Нахја био је више пута у Србији, где је најавио велике инвестиције Емирата у Србију и њену пољопривреду, туризам. Емиратска компанија „Етихад“ је купила – практично интегрисала – српског авио-превозника „ЈАТ ервејз“. Да ли се ови политички и пословни контакти Абу Дабија и Београда могу одвијати без сагласности Вашингтона, и који је мотив Беле куће да подстиче сарадњу Емирата и Србије?

– Уједињени Арапски Емирати се тренутно налазе у врло тешкој ситуацији. Као прво, ради се о федерацији седам доста различитих држава, међу којима и је вехабијски Емират Шарџа. Затим, превише су мали како би се супротставили својим комшијама, Саудијској Арабији, или својој муштерији, Америци. Прво су покушали да диверсификују своје заштитнике, нудећи Француској војну базу; међутим, она се убрзо вратила интегрисаној команди НАТО-а. Године 2010. су напустили идеју о дипломатској улози на међународној сцени пошто је ЦИА наредила убиство принца Ахмеда у Мароку јер је тајно финансирао палестински отпор. Укидање америчких санкција Ирану ће ослабити њихове луке које су постале главна окретница при избегавању ембарга. Сада траже нове економске partnere који одговарају њиховој величини. Преговарајући са Србијом такође праве равнотежу у односу на вехабијски утицај Катара који је основао Ал Џазиру у Босни.

Како гледате на актуелно стање међународних односа? Да ли војно присуство Русије у Медитерану, дипломатска акција онемогућавања војне интервенције у Сирији, охрабривање Украјине да не потпише споразум са ЕУ, чврст став Кине по питању „спорних острва“ на Пацифику говоре о учвршћивању мултиполарног света? Какав се може очекивати одговор САД и глобалне управљачке елите на неке поразе које су, након победа у „наранџастим и арапским револуцијама“ претрпели на неким од поменутих кризних жаришта и на евидентну тенденцију релативног опадања моћи Запада?

– Слабост САД је стварна. Мислили су да ће показати снагу нападајући истовремено Либију и Сирију. Али на крају ни су били способни за то. Данас је њихова

војска мало ефикасна и не успева да се реорганизује. Ипак су и даље прва светска војна сила и тако успевају да наметну долар, иако им је спољни дуг оборио све рекорде.

Последњих година, Кина и Русија су јако напредовале, истовремено избегавајући директан сукоб. Пекинг је постао прва светска економска сила, док је Москва поново друга светска војна сила. Тај процес ће се наставити јер су кинески и руски лидери показали своје способности, док су амерички лидери показали своју неспособност за адаптацију. Међутим, лично сумњам у развој Јужне Африке, Бразила и Индије. За сада се развијају у економском смислу, али нигде не видим њихове политичке амбиције.

Глобалне елите су подељене. Има оних који сматрају да новац нема домовину и да ће Вашингтон заменити неко други, и оних који мисле да им снагу даје претећа војна сила Пентагона.

Имајући у виду Ваша сазнања и кредибилност Ваших анализа, занима нас како оцењујете политику Владе Србије, која врло упорно води земљу у Европску унију, без икаквог ентузијазма становништва, и која је, зарад постизања тог циља, пристала да саучествује, заједно са Бриселом и Приштином, на сламању српског отпора албанској сецесији на Косову и Метохији?

– Садашња српска влада не разуме ову нашу епоху. Увек реагује као да Русијом и даље влада Борис Јељцин који не може да им помогне. Пошто је сама себи затворила врата Кремља, нема другог избора него да се окрене Европској унији и да за то плати цену. Та влада носи на себи терет срама због напуштања српског отпора.

Садашња српска влада не разуме ову нашу епоху. Увек реагује као да Русијом и даље влада Борис Јељцин који не може да им помогне. Пошто је сама себи затворила врата Кремља, нема другог избора него да се окрене Европској Унији и да за то плати цену. Та влада носи на себи терет срама због напуштања српског отпора

У суштини, Србија није једина држава на Балкану која се налази у таквој ситуацији. Грчка и Црна Гора би такође требало да се окрену ка Русији, али оне то не чине. Највећа победа империјализма, без икакве сумње, јесте то што је успео да разједини и изолује народе до те мере да верују да немају никакав политички избор.

Ви сте у претходном интервјуу Геополитици рекли да су чланови ОВК са Косова учили тероризму групе бораца у Сирији. Да ли су ОВК и Косовари и даље активни у борби против председника Асада и легитимних органа државе Сирије? Да ли имате сазнања о учешћу на страни исламиста муслимана из Босне, са Косова и Метохије и из области Србије где претежно живе муслимани (град Нови Пазар)?

– Цихадисти који се боре у Сирији су на својим интернет сајтовима изјавили да су примили војну формацију ОВК и објавили су и њихове фотографије. Све су то организовале турске тајне службе, МИТ, чији је шеф, Хакан Фидан, био агент за везу између турске војске и НАТО-а за време рата на Косову.

Тakoђе знамо да у Сирији има пуно цихадиста који су дошли са Балкана. Али

изгледа да Турска више не поткрепљује тај феномен. Турска полиција и правосуђе тренутно воде борбу против владе Ердогана. Успели су открију личне везе између премијера и банкара Ал Каиде, којег је премијер кришом виђао у Истамбулу, иако се овај налази на потерници Уједињених нација. Ердоган тврди да је жртва завере свог бившег партнера, муслиманског проповедника Фетуле Гулена. Могуће је у ствари да се Гулен удружио са кемалистичком војском против Ердогана, који је, ма шта он тврдио, члан Муслиманске Браће.

На почетку су државе чланице или блиске НАТО-у храбриле муслимане да иду у цихад у Сирији. Данас су забринуте јер се ти људи враћају код њих. Јер они који су силовали, мучили, убијали и секли људе на комаде и то јавно показивали, не могу колективно да се врате у нормалан цивилни живот.

Када је ЦИА створила покрет цихадиста против Совјетског Савеза у Авганистану, свет још није био глобализован. Путовања је било много мање, тако да су била и боље контролисана. Није било интернета. ЦИА је дакле могла да манипулише муслиманима у Авганистану без икакве бојазни да ће се проширити на другим местима. А сада, оно што је НАТО започео у Сирији, развило се само од себе. Више нема потребе да се организују канали како би се млади људи сами прикључивали Контрашима у Сирији. Толико пута су понављали да је Сирија диктатура да сада сви верују у то. А баш је романтично поћи у борбу против једне диктатуре.

Многе европске државе данас траже Сирију да им помогне у проналажењу цихадиста из Европе. Али како Сирија то може да уради, и зашто би уопште помогла онима који су покушали да је униште? Рат ће се полако угасити у Сирији, али ће се цихадисти вратити својим кућама у Европи и тамо ће наставити рат за који су их тренирали сами Европљани.

Такође знамо да у Сирији има пуно цихадиста који су дошли са Балкана. Али изгледа да Турска више не поткрепљује тај феномен. Турска полиција и правосуђе тренутно воде борбу против владе Ердогана. Успели су открију личне везе између премијера и банкара Ал Каиде, којег је премијер кришом виђао у Истамбулу, иако се овај налази на потерници Уједињених нација. Ердоган тврди да је жртва завере свог бившег партнера, муслиманског проповедника Фетуле Гулена. Могуће је у ствари да се Гулен удружио са кемалистичком војском против Ердогана, који је, ма шта он тврдио, члан Муслиманске Браће

**Превод са француског:
Светлана Максковић**